

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στό έννενήντα τέσσερα και χίλια όκτακόσα
νάνα καλά ό Λόρδος μας νά φάμε κι άλλα τόσα.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι Έδρα πάλιν αι Άθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΟΜΟΣ τήν Ιεθουάδα — μένον μή φορά θά βγαίνη.
Ένα έγω Ιεθουάδα — κι 'σοποι μου καταβαίνει.
Συνορομητής θά λέγομαι — γιατί λεπτά δέν έχωρα.
καί 'στών Άθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδακην.
και εις τήν Έλλάδα όλην — όλους νάκι κι 'έντροπν.
Συνορομή γιά κάθε χρόνο — όσα όφραγμα είναι μένο.

γιά τό ένα όμωσ μέρη — όσα όφραγμα και σόό χέρο.
Κι Ένα φύλλο άν κρατή — έχινε συνορομητής.
κι ' έσοπος τόν παρή δέν δίδει — θά τόν σάγ μαύρο είλι.
Γράμματι και συνορομαι — άπ' εύθείας πρός έμά.
Γιά τό σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία βάρρα.

Δύο του μινός Άπρίλη
και 'στους κάμπους χωμοπάι.

Τετρακόσα έξήντα κι' όκτώ.
Άλεπούς πανηγύρι φρικτό.

**Στεφανωμέν' ή Δόξα τραγουδεί
του πρώτου Γεωργίου τό παιδί.**

Άνάθεμά σε, ουράνι, που βρέχεις κάθε τόσο
και δέν άφινει γιλιστή κι 'έγώ νά ξερανώσω...
ανάθεμά σε, ουράνι, που βρέχεις γιά γέναιτι
και σέ μίαν άκρ' άπληκισιά βουβίσεις τό Παλάτι,
γιατί μέ λάσπαις δέν 'μπορεί 'σθην Άλεπού νά τρέξη
κι' ή δόξα νία στεφάνα γι' αυτό νά ξαναπέιξη.

Άνάθεμά σε, ουράνι, που μέ βροχιάς μέσ βαινε
και τήν καυμένη μας καρδιά μέ συνοραή πικραίνεις.
Άνάθεμά σας, συνορα, που κρύβετε τόν 'ήλιο
και δέν άφίνετε νά 'βγη θριαμβούς νά φωτίση,
και κάνετε 'σπης φιλιάς μας νά τρέχη μόνο τίλιω
κι' ούτ' ένα τρόποις κανείς δέν είμπορεί νά στήση.

Σήμερα μαύρος ουράνος, σήμερα μαύρη, μέρα,
σήμερον όλοι θλίβονται και τά βουβά λυπούνται,
έγινηκε τής Άλεπούς άνάβολή δεύτερα
κι' οι όμαλεκτοι του Παλατιού κατάστραθα κτυπούνται.
Σήμερα κι' ό Διαδόχος χωρίς νά 'πη μιλήσ
κυττάζεται περιλυτος μετά του Βασιλιά.

Μονάχος συλλογίζεται τι θριαμβο που γάνει
και τι καινούρια θαύματα 'μπορούς νά μάς κάνη,

και τότε μ' άγριας ματιας 'στών ουράνο προνούει
μήπως έκίνος φοβήθη και 'λίγο ξαστερώση,
και σέ μία σκέλα τούριεται όδρατν ν' άνιση,
νά φθάση ώς 'στά συνορα και νά τά μαπαλαρώση.

Τι θριαμβος που γάνεται... Οέι, τί δυστυχία !...
τόν κατατρέχουν πρό πολλού του κόσμου τά στοιχία,
και μένει 'στό Παλάτι του και δέν 'μπορεί νά δράση,
βουβά, λαγκάδια, ριμματιαίς, και τάφρους νά περάση,
και τήν ουρά τής Άλεπούς βαζώνταις νά γυρίση
και μέ τήν κήφι του σπαθίου ός όρη νά τήν χωρίση.

Κι' έγώ μέ λύπησ συνορα εις τό Παλάτι στίκω
και καρτερώ και καρτερώ κι' όλο στεφάνια πλέω,
άλλ' όμως μαύρος ουράνος τά βρέγει από πάνω,
βρέγονται, ξαναβρέγονται, κι' άλλα καινούρια κάτω,
και δίγως ρόπα και μοσκιαίς άπμειναν οι κήποι
και πάντα πλέω έξελικι δουλειά νά μή μου λείπη.

Ποιον κράτος δυστυχία !...
ή Μαρτιάτικαις βροχιαίς
τί χαλάστρα πού τού κάνουν...

ή χρυσή δὲν βγαίνει πούλια,
κι' ἀλογόμυγαίς δαγκάνουν
τῶν ἀλόγων τὰ καπούλια.

Κι' ὁ Σωτήρας προσεκλήθη
μὲ δὴν τὴν διπλωματίαν,
καὶ πεινῶντα γάσκου πλῆθη
μὲ τὴν νιὰν ἱστροτελίαν.

Προσεκλήθη πᾶς Ἄρχη
καὶ δικίησις μουφλούζα,
μὰ δὲν παύει κι' ἡ βροχή
κι' ἡ ψιχάλα ἢ γρουσουζα.

Βρέχει βρέχει καὶ ραντίζει
καὶ τὰ μάρμαρα ποτίζει,
κι' ὄλ' οἱ κόποι πᾶν χαμίνοι
κι' ὁ Διάδοχος προσμένει
ἑξαστερὰ στεγνῆς ἡμέρας
τὸ χρυσοῦν νὰ σφίξῃ ὄρας.

Γ

Πόσις ἐν τόσῃ παραχθῇ
ὄρμῃ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῷ ;...
πνεῦμα θυέλλης ἀντηχεῖ
καὶ νέρος σκόνης εἶν' ἰδῷ.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ βλαστός
τῶν πορφυρογεννητῶν,
πρώτος λεβέντης λυγιστὸς
καὶ σέμνωμα χαρίτων,
ποῦ τοῦ φωνάζουν ᾠσαννά !...
ἰσοῦ καὶ ὄξα μας κι' ἑλπίς, ἢ
ἐπιπῆρ κάμπους καὶ βουνὰ
μὲ -ἄλογο τῆς ἀστραπῆς.

Ἰδοῦ !... γενναίως προχωρεῖ,
τρίχει κι' ὁ κόσμος ὁ ζυπνός,
κι' εἰς κάθε πάτημα βαρῶ
σκόνης σπκάνεται καπνός.

Τὸ γαλιανέρι τῆς μασσῆς
κάθε φορὰδα πετακτῆ...
γαλιόνα πίσω του χρυσῶ
καὶ Γριναδιέρι διαλεκτοῖ.

Ἐστὴν Ὅσο ἀστράφτει κι' ἰδῷ βροντῆ,
ἄραιος ἥλιος τοῦ Μάρτη λάμπει,
κι' ἀπὸ γαλιόνα καὶ τρικαντὰ
λουλουδιεμένοι φροντίζουν κάμποι.

Τόσοι νεουρηδες, τόσοι παραδες
ἀρχίουν κόρτε μὲ τῆς φορὰδες...
ἄττα ζετιμωτα, μικρὰ μεγάλα,
καταρλογίει θερμὸ νέοτι,
κι' ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ τὴν τρεμάλα
δὲ τὰ πιάνει εὐκοιλίτης.

Μὲ καββαλίνας χρυσοῖ ἢ χλόη,
μυρίζει κρόκος, σμίρνα κι' ἄλδη,
τὸ γῶτο κάθε ἀριστοκρατῆ,
ἢ Κούν, ἢ Κόζικ κι' ἢ Καρυάτη.

Κακὸ κι' ἀντάρα καὶ τόση μούρλα,
τρὰ τρὰ τρουμπίταις, ντουπ ντουπ ταμπούρλα,
θρίαμβος νέος, καινούρια νίκη,
πιοτὰ, σαμπάνιας, κουβαρνταλήκι.

Δ

Ὁ μεγάλος στρατηλάτης
ἐστὴν σκιὰν πυκνῆς ἱλάτης
κουραμένος ἑξαπλόη...
τάγματα του σελαγίζουν
καὶ κοντὰ του φτερουγίζουν
οἱ γνωστοὶ ἐκείνοι πόθοι.

Μὲ τὴν Ἀλεπού ὅτῳ χίρι
νίκης ὕμνος ψευδίζει,
κι' ὁ καθίνας τὸν συγχάρι
καὶ τὸ γίνος μακαρίζει.

Ὅλα γύρω του μυρίζουν,
ὑπνος τούρχεται γλυκός,
καὶ σιγὰ τὸν ναουρίζουν
παλληκάρια τῆς φακῆς.

Κι' ὁ μπαμπὰς ὁ πικραμένος
τὸ παιδί του καμαρόνει,
κι' οὐρανὸς συννεφιαμένος
ἄλιο ἄλιο ἑξαστερόνει.

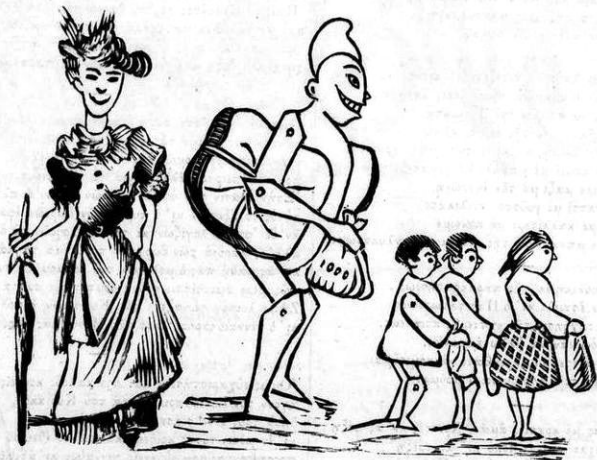
Τόσοις πικραῖς του ξεχάνει,
τὴν οὐρὰ κι' ἐκείνος πιάνει,
κι' ὄλος πνεῦμα κι' ὄλος σπέρτο
ὅτῳ παιδί του δίνει μέρτο !

Ἐκ τῶν πρώτων τρέχει πρώτος
κι' ὁ Σωτήρας ὁ μπουρλότος
καὶ γαλιάντης φουκαράς,
καὶ γελῶν τὸν στεφανῶνει
κι' ἐκ τῆς τόσῃ του χαρὰς
σκάει δεῦτερο κανόνι.

Ἄλλὰ ἐὶ δλο τὸ Κουβέρο
τὸν Διάδοχον συγχάρι,
μὰ κι' ἐγὼ κοντὰ του γίρω
καὶ τοῦ δίνω κροονέρι,
καὶ γὰρ νίκαις τοῦ μιλῶ
καὶ ἄτὰ χιλιη τὸν φιλῶ,
κι' ἀντηχεῖ καὶ τὸ Γαλάτσι
ἀπὸ μάτς καὶ μούτς καὶ μάτο.

Ε

Βαρῶτε κι' ἐπιτερίται...
μυρὶ χαρὰ ὅτῳ κίρει...

Ἐλλήνων παῖδες ἴτε,
ἀφρίζουν εἰ Δραγόνιοι,
τους νικητὰς ὑμεῖτε
καὶ κλίνετε τὸ γόνυ.

Γυρίζουν ἐκ τῆς μάχης
σὰν διψασμένα ἄλατρα...
οὐκ ἔμειν' ἕνας στάχυς
ἐλθρὸς 'στὰ χωράφια.

Τὸν νῆον Κωνσταντινὸν
ὁ κόσμος τριγυρνᾷ,
καὶ τῆς κοιλίας προτινῶν
φωναεὶ πὺς πεινᾷ.

Βουεῖει κάθε δρόμος
ἐπὶ τὰ βογγητὰ,
κι' αὐτὸς σὰν γαλαντόμος
τὴν Ἀλεπού πετᾷ.

Καὶ εἰσώντας τὸ κρᾶνος
φαναεὶ ὑπερφάνος :
πάν γιὰ ψωμί φορᾷτε
τὰ λάφυρά μου φάτε. »

Καὶ πατριώται πούροι
μὲ μάτι νηστικό
χυμοῦν 'στὸ κελαιοῦρι
νὰ πάρουν μερικό.

Δὲν ἄρῃσαν κομμάτι
κι' αὐτὸς — τί συμφορά ! —
πηγαίνει 'στὸ Παλέτι
ἀλλὰ χωρὶς οὐρά.

Σύπνα καὶ μὴ κοιμάσαι, μεγάλε Κωνσταντίνε...
γιὰ σὲ καὶ τὸ Γαλάτσι κι' ἄλλος ὁ κόσμος εἶναι...
Σύπνα τὸ κράτος ἔλο 'στὴν Ἀλεπού νὰ τρέξῃ
πρὶν ξανασυνερίσθῃ, προτοῦ νὰ ξαναβρίξῃ.

Σύπνα κι' ἐγὼ μαζί σου 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλω,
ποῦ περριρονημένη ὀπίσω πάντα 'κόλινα,
ζύπνησε, τροπαιοῦχε, σὰν παλαβὴ νὰ ψάλλω
μὲ μιά φωνὴ πρεφόντο τὸν ὄμιον 'στὸν Ἀπόλλωνα.

Ὁ νηστικός λαὸς σου προσμένει νὰ γιορτάσης
καὶ μὲ τὰ λάφυρά σου νὰ τὸν παραχορτάσης...
'στὴν Ἀλεπού γιουρούσι καὶ πᾶσαι τὴν γὰ πῖκα
καὶ γράψ' ἔμπρός καὶ πίσω εἰς ταύτη μόνον νικά. »

Ἐμπρός, κι' ἐγὼ μαζί σου τὴν τύχη μου νὰ βρῶ,
ἔμπρός, κι' ἡ νέα ράτσα, ποῦ παίξει ταμπούρα,
τῆς ἔθνικῆς σημαίας νὰ σπᾶσθ' τὸ σταυρὸ
καὶ σύμβολο νὰ βάλῃ τῆς Ἀλεπούς οὐρά.

Ὁ ἄσοουλης, ἡ ἄσοουλη,
καὶ τὰ παιδία καὶ τὸ σκυλί.

Ὁ Φ. — Κυττάξετε τί μούστειλαν ἀπὸ τὴν Καλαμάτα
καὶ τάδεξανὰ κελάρια μας 'βρεθίκανι γιόματα.